

Làm Thế Nào Em Vá Tim Tôi Vỡ

Quách Như Nguyệt

Nghe lại bản nhạc "Wish you were here" tối hôm qua. N lại nhớ đến mỗi tình mơ màng, nhẹ nhàng hồi còn ở

trong trại tị nạn của mình. Năm ngoái, N có gửi bài viết này cho nhóm bạn TV đọc. Một cô bạn TV của N (cùng một cấp lớp nhưng không cùng 1 lớp) đọc bài này, cô đã email cho N bảo anh của cô ấy cũng học ở Taberd, hơn N và cô ấy 2 lớp, chắc thế nào cũng biết Huy, nhân vật chính mà N viết trong câu chuyện này, (N lấy tạm tên Huy chứ không phải tên thật đâu ạ), Minh Tâm (tên cô bạn N) đã viết hỏi N có muốn Tâm nhờ ông anh của nó tìm giùm Huy cho N hay không? Tâm còn gọi phone:

- Mà ý cho tao biết tên của thằng bạn mày đi, dễ quá mà, tao sẽ tìm được ra "nó" cho mày ngay.

N nói với Minh Tâm là không muốn, viết để dành làm kỷ niệm chứ N không nghĩ là N muốn gặp lại làm gì.

- Cái gì đã qua rồi hãy để cho nó qua." N nói với Minh Tâm như thế....

Một chị bạn trong nhóm Vững Tàu sau khi đọc, cũng đã gửi subject: "*Tin quan chọng cho nữ sĩ Như Nguyệt!*". Chị đã gửi link của trường trung học Taberd, suggest cách nếu N muốn tìm lại H thì phải làm sao..v.v..

N có quá mâu thuẫn lắm không?! Trong bài viết N đã viết rằng... N mong H sẽ đọc được và biết đâu H sẽ tìm cách liên lạc với N. Bây giờ muốn bắt liên lạc lại với Huy dường như không khó lắm, không còn là 1 chuyện ước mơ như N nghĩ, thì N lại chối từ.

Dù N đã khẳng định nói Minh Tâm là N không muốn nhờ nó giúp, từ chối ngoay ngoáy, vậy mà khoảng 1 tuần sau nó cũng gửi cho N hình của mấy anh Taberd học cùng một cấp lớp với anh của nó. Mở file ra mà N hồi hộp quá. N thấy tim mình đánh lô tô! Vừa mới open file là N thấy ngay hình của Huy ngay, ngay chóc!!! H không thay đổi gì nhiều cho lắm, có vẻ chững chạc hơn xưa, still very good looking! Có nghĩa nếu gặp H ở ngoài đường, N sẽ nhận ra Huy không 1 tí ngỡ ngàng. N nhìn tấm hình hoài. Bồi hồi nhưng rồi N cũng ... im rờ luôn, không trả lời cho Minh Tâm luôn. Gặp lại, tìm lại mà làm gì? Trước đó là bạn nhưng bây giờ có còn là bạn nữa hay không?! Hoàn cảnh thay đổi, con người thay đổi, tình cảm thay đổi. N thấy lòng không được ổn cho lắm khoảng một ngày nhưng sau đó thấy bình yên, an vui trở lại.

Một mối tình chưa được gọi là tình (puppy love?!) của N. Thì có gì mà N phải... băng khuông!!!!??

Tuần trước, N xem Olympic's closing ceremony thấy có trình diễn bài "Wish you were here" làm N nhớ đến mỗi tình ngày mới lớn của mình. Viết đã 2 năm rồi nhưng chỉ gửi cho vài người bạn, 1 nhóm bạn thân thiết thôi. Bài thơ ở cuối bài viết, N mới làm hồi tháng Ba năm nay. Các anh chị đọc cho vui nhe. Công trình em viết đó mờ, đừng delete nhé, he he...

Có thể nào em vá tim tôi vỡ

Tôi quen chàng ở trại tị nạn Fort Indiantown Gap, Pennsylvania, trong dịp đi party đưa tiễn một người quen rời trại. Chàng lớn hơn tôi 2 tuổi. Anh chàng đi có 1 mình, bố mẹ và anh ruột là bác sĩ ở V.N. Sở dĩ tôi nhắc đến chi tiết này, vì biết đâu chàng có dịp đọc và biết đâu chừng chàng sẽ tìm cách để liên lạc với tôi. Biết đâu đấy, biết đâu tôi sẽ có cơ hội gặp lại một người bạn thuở xa xưa, hay ít nhất chúng tôi cũng sẽ gọi phone, sẽ nói chuyện với nhau, nghe lại tiếng nói của nhau. Tôi tạm gọi tên anh chàng là Huy cho dễ đọc. Huy học ở trường Taberd, lớp 12. Ở Huy, tôi có dịp nhìn thấy tôi, dù là một người bạn khác phái, nhưng vì gần tuổi nhau, lãng mạn như nhau,

chúng tôi dễ cảm thông, hiểu được nhau rất dễ. Tôi thấy tôi hợp với Huy ở nhiều điểm, cảm thấy gần gũi, rung động (1 tí xíu thôi?!) và thân thiết nhất trong những người bạn khác phái hồi còn ở trong refugee camp (trại tị nạn). Năm 75, con trai, đàn ông người Việt Nam đi tị nạn rất là nhiều so với đàn bà, con gái thời đó. Vào trong trại là thấy ngay sự chênh lệch. Trong trại, cô nào coi được được là có rất nhiều người trồng cây si. Trại lính ở Pennsylvania có barracks đang hoang, có giường nệm hai tầng hoặc một tầng cho người tị nạn. Người Mỹ sang lắm, nghe nói họ mượn nguyên một đội đầu bếp từ hotel đến để nấu ăn cho tất cả mọi người. Món cá đất liền của người Mỹ thì bị dân ta chê, còn món thịt gà rế thì được chiếu cố nồng hậu. Ngày nào có thịt gà là bà con xếp hàng thật dài, trước cả giờ ăn; ngày nào có cá thì phòng ăn vắng hẳn!

Nhiều lúc ăn sáng hoặc trưa hoặc tối, khi tôi đi lên lấy sữa uống hoặc lấy thêm thức ăn, lúc về lại chỗ ngồi, tôi đã thấy có tình thư để sẵn. Thư tỏ tình, viết bằng văn xuôi, bằng thơ, ca dao, đủ hết... hay có, dở có, nhiều khi tôi cũng chẳng hề biết tác giả là ai?! Ở trong trại đã có 5 người serious nói chuyện với bố mẹ tôi về chuyện cưới hỏi tui đó các bạn ạ. Bố mẹ họ nói chuyện, hoặc nếu họ đi 1 mình như trường hợp ông chồng tương lai của N. , ông gan lắm, ông dám mời mẹ của N qua barrack của ông để thủ thỉ nói là yêu thương N lắm và muốn làm đám hỏi với N ngay từ trong trại!!! Thiệt là kỳ cục các bạn ui, tui đây thiệt là khó chịu và bức bối, không biết họ đã nghĩ sao nữa?!?!? Chắc họ tưởng tui đây... già, người lớn lắm chắc???!! Tui còn nhỏ xíu à... mờ họ cứ nói chuyện làm đám hỏi, đám cưới, gã với xin!!!

Lúc ở trong trại, lần đầu tiên tôi làm phù dâu cho một chị bạn. Ông phù rể là một dược sĩ, chả nói chả rằng gì với tôi hết mà lại nhờ cô của cô dâu (chắc là bạn thân với ông) đến xin cho ông làm ứng cử viên và nếu được thì sẽ xin cưới tôi ngay. Mẹ tôi nói lại với tôi ý định của ông ta. Chờ ơi, đất hơi ơi!!! Tôi cảm thấy tủi thân ghê lắm! Vì mẹ của tôi đã không chịu hiểu giùm tôi!!! Tôi bèn lên cơn những nhẽo, và sau đó thấy mẹ mình cứ cười tủm tỉm; tôi tức tối, la lối, cự nự mẹ quá chùng! Lần đầu tiên có người hỏi cưới mờ lại bị....quái chiêu như thế, bảo sao tôi không phản ứng mạnh cho được?!!?! Khủng khiếp quá! Không thể nào ngờ nổi các bạn ơi, người ta mới có 15 tuổi à!!! Tôi phụng phịu, sừng sĩa nói với mẹ tôi rằng bộ nuôi con tốn lắm hay sao mà mẹ cứ đòi gã con đi, tổng cổ con đi như thế?!! Mẹ tôi tỉnh bơ à, lại còn cười rữ ra nữa chứ, bảo: - Cô làm gì mà như đĩa phải vôi đấy, người ta nhờ mẹ nói lại với cô. Mẹ chỉ nói lại thôi mà! Không chịu thì thôi, có ai bắt lấy đâu! Dù sao thì anh ta nhìn cũng sáng sủa, đẹp trai lại là dược sĩ, dân con nhà giàu, khá giả mà! Mẹ thấy cũng đâu có gì quá đáng đâu?

Trời, trời! Mẹ của N đã không thông cảm cho N mờ lại còn nói như thế với N nữa?!?! Thật là chán đời, chán lắm các bạn ui!!! Hu hu... Ở thời đại zãn minh này mờ cũng còn cái zụ đòi lấy zợ kỳ cục đến như thế hay sao!!!!? Ông chỉ mới là ... dược sĩ thôi chứ nếu ông là.... tổng thống N cũng chả thêm!!! (hì hì, hồi nhỏ N đâu có biết nghĩ xấu xa, còn.... chảnh lắm, cứ tưởng bờ, tưởng là mình... ngon lắm! hihi...) À, mà cũng nhờ được... “đất hàng” hồi trong trại tị nạn, nhờ anh trưởng barrack (được bầu ra để lo cho cả barrack) “thương” nên N đã chẳng phải làm công tác vệ sinh chung gì cả, thiệt là sướng, đúng là cái số nhàn! Anh trưởng trại (N nghe gọi như thế chứ không gọi là trưởng barrack) là một người cao ráo, bảnh bao. Anh rất ít khi nói chuyện với N. Mỗi lần gặp N là cứ cười cười, nhìn N triu mến, nói vẫn vợ chào hỏi N, chỉ có thể thôi à, chứ chưa bao giờ anh ấy và N ngồi tâm sự nói chuyện với nhau lâu hết. N còn không hề biết chính anh là thủ phạm - không để tên N vào cái list làm việc - nữa à, chỉ thấy sao không bao giờ có tên mình trong thời khóa biểu. Về sau này, bố mẹ của anh ấy đến nói chuyện với bố mẹ của N để xin cưới N cho anh, N mới vỡ lẽ ra. Mà kỳ cục lắm, anh ta lại đang là bồ của một chị bạn của N. Chị Liên rất đẹp và đảm thắm. Chị hay kể lể, tâm sự cho N nghe chuyện tình của chị với anh trưởng trại này, chị có vẻ yêu anh ta tha thiết lắm... Mà anh trưởng trại này lại không hề biết là “bồ” của anh ta lại quen khá thân và thương mến N. N chả thể nào hiểu nổi đàn ông và kể từ đó N đâm ra nghi ngờ, không tin tưởng lắm vào tình cảm của mấy anh!!! N đã phải cảnh giác, đề phòng; anh nào mà bẻm mép, ta đây là mình đẹp trai, con nhà giàu, học giỏi, đào hoa là chả bao giờ N thích.

Các bạn ơi, sờ dĩ có những chuyện ấy xảy ra cho N lúc đó chẳng phải vì N sắc nước hương trời gì đâu mà vì do tâm lý của mấy anh độc thân lúc bấy giờ, mấy anh cứ sợ rằng khi xuất trại sẽ không hoặc khó tìm được người đồng hương (mấy cô Việt Nam) để lấy nên mấy anh phải chạy theo sau tán tỉnh, bám sát theo để tỏ tình với mấy cô cứ túi bụi, loạn xà ngầu lên đó ạ.

N lại đi quá xa, lạc đề rồi, thôi để N trở lại đề tài chính nhé.

Có những buổi sáng thức dậy thật sớm, N đã thấy ngay cửa sổ phòng mình có để những đoá hoa hồng (của 1 anh chàng đang trồng cây si nào đó?) Hoa hồng hái trộm bên đường chứ không phải mua mới là tình. Trong

những người theo N, có anh C, mà hơn hai năm sau trở thành chồng của N. Anh đã chơi trò tâm lý, đã nhờ và một chị bạn của N. (sau khi đi lễ nhà thờ ra) đưa thư giùm. Chị bạn ấy đã đưa cho cô em N để nhờ chuyển lại cho N. Lá thư cũng thường thôi, viết không văn hoa, không có gì đặc sắc; nhưng trong thư này, có 1 câu đã đánh động vào tâm hồn còn rất ngây thơ của N: “*Anh thề trước mặt Chúa anh thương yêu N thật lòng*”.... Hic hic, làm cho N cảm động quá xá quà xa các bạn ơi! Một người Công giáo mà dám thề trước mặt Chúa như thế nên N đã nghĩ anh C rất chân thành, N tin là anh không lăng nhăng, không dễ thay dạ đổi lòng, anh yêu N chân tình, nên N đã ... chịu lấy anh sau này đó ạ. Well, chuyện tình của anh C., N sẽ kể sau. Bây giờ, trở lại chuyện tình ..con nít thời mới lớn giữa N và Huy nhé.

Với tôi, H nhìn... có lý lắm, rất đẹp trai, khuôn mặt mắt mũi đều đặn, rất sáng sủa thông minh; chắc tại tôi thích anh chàng nên tôi thấy H chẳng có khuyết điểm gì hết, chẳng chê vào đâu được. Anh chàng rất bạo dạn, sau tiệc trà, tôi và cô em đang trên đường về thì Huy chạy theo, đi bên cạnh làm quen, bắt chuyện với tôi. Huy nói tiếng Bắc sang, giọng thật ngọt ngào và dễ thương. Có những buổi chiều tối, Huy đến barrack tìm tôi, hai đứa

ngồi ngoài porch gỗ nói chuyện đến khuya lơ khuya lác. Ở gần ngay chỗ chúng tôi ngồi có những cụm hoa hồng dại (gọi là hoa hồng tí muội thì phải?). Những đóa hoa nho nhỏ xinh xinh nở rộ tỏa ra một mùi thơm ngọt ngào nức mũi. Chúng tôi hay nhìn ra khoảng không gian trước mặt, núi đồi bao la hùng vĩ. Chúng tôi nói chuyện với nhau mê mải, đôi khi từ lúc bầu trời đang hoàng hôn rực rỡ ngả qua màu tím thẫm cho đến khi cả bầu trời đổi sang màu xanh đen trong vắt. Những ngày có trăng - trăng ở Pennsyl lớn, to hơn trăng ở Việt Nam mình - ánh trăng như mê hoặc, như muốn thôi miên hai đứa chúng tôi, Huy bảo nhìn trăng đẹp như thế chắc có nhiều người muốn làm thơ. Chúng tôi gặp nhau đều đặn, ba hoặc bốn ngày một tuần, từ khi cây lá xanh ngắt mùa hè tươi thắm - ở rặng núi xa xa - đến khi cây lá chuyển sang màu cam, vàng, nâu, tím, đỏ.... thu âm đạm. Mùa thu năm đó là mùa thu đầu tiên trong cuộc đời tôi! Không

khí lạnh lạnh, lá đủ màu sắc sỡ! Đẹp đến ngỡ ngàng, thỉnh thoảng chúng tôi còn được thấy con nai vàng ngoác nĩa....

Bố mẹ tôi tỏ vẻ không bằng lòng, không thích tôi mang tiếng đàn đúm; nói chuyện với ... trai khuya khoắt, cho nên sau này, cứ khoảng 9:00 tối là tôi đành phải chào tạm biệt Huy, hai đứa chúc nhau ngủ ngon, đôi khi Huy cứ ngằn ngừ, đang nói chuyện với nhau vui, anh chàng không thể hiểu được tại sao tôi lại qui tắc như thế, tại sao tôi lại phải đi ngủ sớm như thế nhưng H. chẳng bao giờ thêm hỏi lý do và tôi cũng chẳng bao giờ giải thích.

H lúc nào cũng tỏ vẻ ta đây già hơn tôi, tính tình hơi tự phụ, kiêu kiêu. H mới 17 tuổi, còn nhỏ, chưa biết đời là gì nên Huy tưởng Huy... ngon lành lắm! Tôi lúc đó cũng thế, khá tự cao giống giống như anh chàng, cho nên thay vì không ưa, tôi lại rất thích cái kiêu kiêu của H. Tôi thấy “cái tính kiêu hãnh” đó, nó dễ thương và hấp dẫn làm sao ấy!

Rời khỏi Việt Nam khi còn đang ở tuổi ươm mơ; tôi hay buồn bã, thấy nhớ quê hương yêu dấu, nhớ bạn bè. Ở một nơi chốn hoàn toàn xa lạ, tôi thấy mình bị hụt hẫng nên khi quen H, có được một người bạn tâm đầu ý hợp như H, tôi vui lắm. Có những lúc H lại barrack tôi chơi, gặp một vài anh bạn khác hoặc bạn gái của tôi đang có mặt ở đó, H không thêm ở lại nói chuyện với mọi người mà lạnh lùng bỏ đi về (những lúc đó tôi thấy H rất... khó ưa vì đã chẳng thêm hòa đồng vui vẻ với bạn của tôi gì hết). Ngoài việc đó ra, hai đứa tôi hợp “gu” với nhau ghê lắm. Tôi thấy tôi được cảm thông. Tôi cảm thấy H rất hiểu tôi. Tôi thoải mái kể đủ mọi chuyện cho H nghe, về bạn bè tôi, nỗi nhớ nhà và những kỷ niệm thuở xa xưa thời còn bé. Hai đứa nói chuyện đủ đề tài, bàn luận về thơ, nhạc và những quyển sách đã đọc qua - có vẻ... intellectual lắm! :-). Huy và tôi nói hoài không hết chuyện. Thời gian trôi qua thật nhanh những lúc chúng tôi ở cạnh bên nhau. Tôi thấy rất vui và có nhiều hôm tôi thấy mình mong cho chóng tối đến để tôi còn gặp H.

Gia đình tôi ở lại trại tị nạn lâu hơn bình thường vì lúc đó bố mẹ tôi đang làm giấy tờ để đi qua nước Úc, nơi có bà chị lớn của tôi đang học ở Sydney theo dạng học bổng du học từ năm 1972. Quen nhau hơn 5 tháng thì Huy từ giã để ra đi. Buổi tối trước khi đi, H ghé đến barrack chào tôi. Cặp mắt H thật buồn. H đưa cho tôi một quyển thơ do chính H viết tay (tôi đã ngạc nhiên ghê lắm vì không bao giờ ngờ H cũng biết làm thơ và thấy rất

là cảm kích). H nhìn tôi lần chót thật lâu, ánh mắt nhìn là lạ làm cho tôi cảm thấy hơi ngượng ngượng. Chúng tôi chưa bao giờ đụng chạm nhau. Khi đó, lúc chia tay nhau, H cũng chỉ đứng đó nhìn tôi. Không một cái nắm tay, không bắt tay nhau, không ôm nhau, chẳng biết hug nhau từ giã! Tôi nói:

- Sáng mai N. sẽ dậy sớm để đi tiễn Huy nha.

Anh chàng bảo tôi:

- Rất mong gặp N sáng mai, N chịu khó thức dậy sớm được không - ngạp ngừng một chút - nhưng Huy không nghĩ là N sẽ đi đâu!

Chàng rành tôi quá, rất hiểu tôi.... Tôi đã không dậy sớm, đã không tiễn H ra đi thật!

Tôi đọc những bài thơ, những đoạn thơ của H làm; thấy cảm xúc vô cùng, thấy tim mình đập mạnh hơn, loạn xạ ngẫu, hồi hộp. Anh chàng của tôi quả thật biết yêu sớm và tâm hồn quá ư là ướt át! Trong quyển thơ của H, tôi thấy nhiều bài H làm cho một cô bé nào tên là Thúy. Lời thơ rất là dễ thương. Tôi xin trích ra vài đoạn thơ trong những bài thơ mà tôi nghĩ H. làm cho tôi:

*Gửi em ánh mắt nồng nàn
Để cho em thấy đã vàng nhớ nhung
Gởi cho em một vầng thơ
Thương yêu thả lỏng vào vần thơ ni*

*Những ngày những tháng sẽ trôi qua
Giữ mãi trong ta thuở ngọc ngà
Ta ủ tình hồng trong hơi thở
Hạnh phúc tuyệt vời và thiết tha
June 17th, 1975*

*Anh dấu trong hơi thở
Tiếng yêu thầm run run
Anh dấu trong nỗi nhớ
Bóng hình em vô cùng
June 10th, 1975*

*Vừa mới quen đã nghe lời ly biệt
Biết sau này có còn gặp lại chẳng
Chuyện đôi ta chưa phải chuyện tình
Chia ly! sao anh thấy mình vô cùng sầu héo
Pennsylvania: Oct. 6th, 1975*

*Trong khóm mắt một lần anh đã tỏ
Anh yêu em như cây lá yêu rừng
June 26th, 1975*

*Bé đã đến tháng ngày êm ả nhất
Mang trong hồn những nụ cười tinh anh
Anh đứng gọi từng môi cười chắt ngát
Từng sợi buồn lây lất ở chung quanh
Bé đã đến áo mây trời bay lác
Có bàn tay vẫy gọi bước chân người
Có tình yêu làm thơm ngát bờ môi
Có khói nhớ thả lên trời - sợi biếc*

Bé đã đến trên tay đời tưởng tiếc
Mà thời gian bay mãi đến vô cùng
Anh yêu bé một tình yêu thánh thiện
Đã dệt đời anh xanh ước mơ
Dẫu trăm năm tình có phai đi hết
Bé vẫn về trong anh dáng nai hiền

Cũng như một buổi chiều
Tôi đưa em (về) dưới mưa
Mặt trời đã chết, và
Mùa hè nay đã hết
Một thời nay đã qua
Cho cuộc tình trôi mau
Để cuộc đời thương đau
Khỏi xót xa khôn cùng
Sẽ có một buổi chiều
Như buổi chiều hôm nay
Mưa buồn che phố vắng
Lòng nhớ em quá đỗi
Mai ta xa ta em rồi
Khi cây xanh thay lá
Cùng em, mùa thu đến
Cho mãi mình mất nhau
Ngàn đời...

(bài thơ này, H làm trong một tờ giấy rời được xé ra, kẹp trong trang chót, chắc là làm trước khi đưa quyền thơ cho tôi)

Mặc dù không đi tiễn H. nhưng nhiều năm sau, tôi có nghĩ, tưởng tượng ra cảnh nếu tôi dậy sớm đi gặp H lần chót, tiễn H đi:

Sáng sớm lạnh bước chân đi bỗng nặng
Buổi chia tay mây ủ rũ mây buồn
Sáng sớm mờ sương mây chùng ướt sũng
Xám ngất bầu trời lạnh giá buốt hai tay
Tiễn anh đi tránh nhìn vào đôi mắt
Đôi mắt anh có vụn lời gói ghém
Tiễn anh đi chẳng một lời hứa hẹn
Tiễn anh đi, chúc may mắn an bình
Tiễn anh đi biết có ngày gặp lại?
Tiễn anh đi chón xa tấp mịt mù
Cảm ơn anh và mối tình chưa ngộ
Cảm ơn bài thơ tình anh tặng tôi hôm qua
Tiễn anh đi, em lạnh lẽo ơ hờ
Không bắt tay, chẳng ôm nhau từ già
Xin đừng buồn, ta quen nhau nghiệt ngã
Đừng mong gì, đừng giận buổi chia xa
Quên em đi tương lai dài trước mặt
Quên em đi tình tị nạn bọt bèo
Quên em đi đôi mắt chớ dõi theo
Quên em đi mình chẳng còn gặp lại
Em quên anh nhẹ nhàng không ngần ngại
Em vô tình, chẳng dám nhận tình anh
Tuổi mới lớn em còn nhiều mơ ước
Tuổi thân tiên còn thương bạn nhớ trường
Anh đi nhé quên đi bài thơ ấy

Em quay về tìm lại tuổi thơ ngây

Như Nguyệt
May 8th, 2011

Vài ngày sau khi H đi, tôi đã có ngay thư của H. gửi vào trong trại. Tôi say mê đọc. Chữ H xấu nhưng cách viết thư rất hay, rất tự nhiên và dễ thương (hay tại tôi thích anh chàng nên cái gì của anh chàng tôi cũng đều thấy hay và đều thích hết!)

Mãi đến giữa tháng 10, bố mẹ của tôi mới quyết định đi Mỹ, cả gia đình mới rời khỏi trại. Khi gia đình tôi đến New Hampshire, Huy viết thư cho tôi rất đều, một ngày có khi 2,3 lá. Tôi thích đọc thư H. nhất trong tất cả những lá thư tôi nhận được, mà lúc đó tôi có rất nhiều thư, thư theo đường bưu điện bay tới... ào ạt, tấp nập đến mỗi ngày. Những lá thư "nuôi" tôi lớn, thư an ủi, vỗ về làm cho tôi bớt thấy bơ vơ, lạc lõng ở một đất nước hoàn toàn khác biệt và xa lạ.

Lúc nào H. cũng bắt đầu rất dễ thương: *Nguyệt này, Nguyệt à, Này Nguyệt à, Nguyệt ạ, Darling, hi darling, my dearest....* Tôi còn giữ hết thư của H., mới vừa đọc lại 1 lá thư, có đoạn: Tôi định đánh máy lại một đoạn thư H. viết cho tôi, rất hay, rất dễ thương (hì hì, đến giờ này mà tôi vẫn thấy như thế!); nhưng đổi ý

Chàng hay gọi điện thoại long distance cho tôi. Mỗi lần Huy gọi đến, tôi thấy mừng ghê lắm, lòng hớn hở, vui mừng như mở hội. Mỗi lần chúng tôi nói chuyện với nhau, dài vài tiếng hoặc hơn là thường, không biết chuyện ở đâu ra mà nói thấy dễ dàng quá thể, chẳng bao giờ đủ cả. Lúc đó, tiền điện thoại long distance rất đắt mà nhiều khi H. im lặng không thèm nói gì hết. H. bảo H. chỉ thích nghe tôi nói. Tôi thấy sốt ruột, sợ tổn tiền của H. nên cứ nói huyền thuyên. Có những lần tôi thử im lặng không nói gì xem sao, thì thấy H. cứ để mặc kệ. Đường giây điện thoại giữa chúng tôi trống rỗng, im lìm! Qua không gian lặng lẽ như tờ, có đôi khi, thỉnh thoảng, tôi nghe được tiếng anh chàng thở nhẹ nhàng, đều đặn và đã thắm tự hỏi không biết chàng có nghe thấy tiếng tôi thở, chàng có nghe được tiếng nhịp đập của trái tim tôi?

Chàng hay gửi cho tôi những món quà nhỏ nhỏ, những tape nhạc, ô mai cam thảo, chocolate, vài bức tranh chàng vẽ. Ngày Valentine năm 1977, Huy gửi cho tôi cái vòng đeo tay bằng vàng 24 trạm trở rỗng phượng thật công phu kèm theo một tape nhạc và một post card - hình 2 chân người chồng ngược thẳng đứng, ngoi lên trên mặt một hồ nước giữa nhiều chòm đá lổm chổm, rải rác chung quanh - có hàng chữ đậm: "WISH YOU WERE HERE!". Cũng nhờ Huy mà tôi mới biết được ban nhạc Pink Floyd. Tôi thích nghe bản nhạc "Wish you were here" mà Huy gửi cho tôi lắm, nhất là khúc nhạc dạo đầu, nghe đi nghe lại hoài không thấy chán, vừa nghe tôi vừa thấy nhớ Huy thật nhiều.... "How I wish you were here!"

How I wish, how I wish you were here.
We're just two lost souls swimming in a fish bowl, year after year,
Running over the same old ground.
What have we found?
The same old fears.
Wish you were here.

<http://www.youtube.com/watch?v=L-rnmSQXE9Q>

Mùa hè năm 77, tôi lấy chồng. Buổi tối, trước ngày đám cưới, H. gọi cho tôi. Nói chuyện với nhau một hồi lâu, sau đó tôi mới bảo H. :

- Ngày mai là ngày đám cưới của N.

Đầu giây điện thoại bên kia tắt nghẹn đi một lúc! Sau đó, H la lên, lập lại:

- Đám cưới của N !? Có thật không?

Rồi lại lặng đi, im lìm! Không gian nặng nề, khó thở!. Tôi cảm điện thoại, kiên nhẫn chờ, tìm thấy nhói đau! Sau năm ba phút H mới nói tiếp, giọng nghẹn ngào:

- Sao N. đi lấy chồng sớm quá? Còn nhỏ quá mà đã lấy chồng?! N. có biết, sẽ có nhiều người phải cuộn mình trong chăn vì N. hay không?

Tôi im lặng, chẳng biết phải trả lời thế nào.

- N. có biết tình cảm của H. dành cho N. không phải đơn thuần là tình bạn hay không? Tại sao N. lại phải đi lấy chồng bây giờ? Sao N. không cho H. một cơ hội?

Tôi nghe H. nói mà lòng buồn vô hạn, chẳng biết phải nói gì. H. nói tiếp:

- Huy biết phải làm sao bây giờ? Sao N. không bao giờ kể cho H. nghe chuyện N. sẽ lấy chồng?

Lại im lặng. Vài phút sau:

- Tối nay, nếu H không gọi lại, rồi chừng nào em (lần đầu tiên H gọi tôi bằng em) mới định nói cho H biết?

Tim tôi bỗng như muốn héo queo! Tôi gượng nói với H., bao nhiêu hơi sức trong người tôi tự dưng đi đâu hết, giọng thều thào:

- Em sợ H buồn, H. đừng buồn em, cho em xin lỗi!

Giọng anh trầm trầm buồn bã, anh nói chậm chậm, từ từ:

- Em định đầu H đến bao giờ ? Từ hồi trong trại, lâu rồi, H thương em lâu lắm rồi, H đang cố gắng tạo dựng sự nghiệp, định khi nào em lớn hơn H mới cầu hôn, H tưởng em biết chứ Từ đây về sau, H. sẽ không bao giờ gọi cho em nữa, không viết thư, không liên lạc. Sẽ không bao giờ mình có dịp gặp lại nhau, cho dù H vẫn mãi thương em, chẳng bao giờ H quên em.

Tôi nói, giọng run run, yếu ớt, miệng tôi khô:

- Sao H. không gọi cho N. nữa. H. cứ gọi cho N. đi, đâu có sao đâu? H. vẫn là bạn thân nhất của N. mà.....please, please still keep in touch with me...

Nước mắt tôi trào ra không ngăn nổi! H. ngắt lời tôi:

- Một lần nữa, tình cảm của H. dành cho em không phải là tình bạn. Nếu H. không gọi cho em tối nay, chắc là H. cũng không biết ngày mai em lấy chồng!

Rồi H. nói nhỏ nhỏ, giọng như muốn khóc:

- How can you mend a broken heart...." (bản nhạc này H đã gửi tape đến cho tôi và có 1 lần cũng đã hát vài câu cho tôi nghe)

<http://www.youtube.com/watch?v=ZInWGC5L2T8&feature=related>

Lần nói chuyện cuối cùng của chúng tôi diễn tiến như thế đó, ngắn ngủi, khoảng 45 phút, đẫm đầy nước mắt, giữa những tiếng cười nói ồn ào của những cô bạn đến chơi với tôi, giữa những bận bịu trăm công nghìn việc của một cô dâu ngày sắp cưới. Tôi, cô dâu sắp lấy chồng - lẽ ra phải mừng vui hạnh phúc lắm mới phải - mà sao lòng buồn não nuột. Tôi chợt nhận thấy ra rằng mình mới mất đi một cái gì rất quý. Mất đi và vĩnh viễn sẽ không bao giờ tìm lại được. Tôi đã chẳng bao giờ ngờ có ngày H sẽ nói H thương tôi! Và khi H nói ra thì đã quá muộn màng! Trẻ quá rồi H ơi! Em nào đâu biết rằng có những quyết định trong cuộc đời mình xảy đi một ly là đi một dặm, là đổi thay, là ảnh hưởng suốt cả một đời người! Em nào đâu biết rằng mình tìm kiếm thương đau! Có quá trẻ lắm không? Lúc đó, em còn quá trẻ để biết mình muốn gì, lúc đó em thật sự còn dại khờ, ngu ngơ, mù mờ quá! Hai chữ

yêu thương? Hai chữ yêu thương mơ hồ! Em nào dám xóa đi, xóa hết để làm lại từ đầu. Rồi tất cả cũng sẽ qua đi thôi, đành quên đi thôi, một mối tình buồn trôi.....

http://www.youtube.com/watch?v=EzftH2eZT_0&feature=related

Thế đó mà thời gian qua nhanh như chớp mắt. Bao nhiêu năm qua rồi, chẳng biết bây giờ H ở nơi nao? Ở phương trời nào? H có đang hạnh phúc?

H đã không giữ lời. Anh có liên lạc qua thư từ với tôi dù thưa thớt dần, vẫn thỉnh thoảng gửi những tape nhạc anh thấy hay cho tôi nghe - và có gọi phone tất cả 6 lần - khoảng thêm ba năm nữa, cho đến khi tôi sinh thằng con trai đầu lòng, H mới thật sự chấm dứt liên lạc với tôi.

Khi tôi ra làm Loan Officer, Mortgage Broker, lúc làm quảng cáo, tôi có đăng hình trên báo. Thỉnh thoảng, tôi đã nghĩ, biết đâu thấy hình mình trên báo, H. sẽ gọi?..... Tôi hay mơ mộng nên nghĩ vẫn vợ như thế thôi, chứ tôi cũng biết mà, H đâu có ở Cali đâu mà đọc thấy những “quảng cáo” nghề nghiệp của tôi??! Mọi việc cũng đã là quá khứ rồi mà! Vậy mà đẹp! Thật đẹp! Tôi mãi mãi vẫn còn là một cô bé gần 16 tuổi rất dễ thương nơi anh, và anh, với tôi, anh mãi mãi sẽ vẫn là một người bạn tri kỷ khác phái mà tôi hằng quý mến. Tôi thích, tôi thương H nhưng tôi không nghĩ là tôi yêu H. Nếu có phải là tình thì tình của chúng tôi nhẹ nhàng ghê lắm, nhẹ hơn mây, mà mây thì thoáng bay có bao giờ ngừng lại?!

*Nếu mà có, tình mình rất dễ thương
Nếu mà có, vết thương không dễ sẹo
Trái tim mình không trầy trụa, trong veo!
Mình quen nhau chỉ vài tháng, sao quá khứ vẫn tìm theo?...*

*Anh nói anh thương em, dù chỉ nói một lần!
Cảm ơn anh, đã một lần nói rõ*

Trái tim của tôi có bao nhiêu ngăn? Ngăn nào dành cho bố mẹ, ông bà, tổ tiên? Ngăn nào dành cho anh, cho chị, cho em. Ngăn nào dành cho quê hương, cũ và mới. Ngăn nào dành cho thế giới, cho nhân loại. Ngăn nào cho tình người, tình yêu, tình bạn? Chỉ biết rằng, trong trái tim tôi, ở một góc nào đó, thật đặc biệt, Huy lúc nào cũng có một chỗ đứng rất vững vàng.

*Mai em lấy chồng chắc anh buồn lắm
Mai em lấy chồng hoa thắm tàn phai
Mai em lấy chồng lòng còn vương vấn
Em về với chồng anh chờ bi ai*

*Mai em lấy chồng anh có buồn không?
Ai bảo yêu em chẳng bao giờ ngộ
Ai bảo yêu em mà chẳng tỏ tình
Em tưởng tình mình, tình bạn thông dong*

*Mai em lấy chồng lòng thấy phân vân
Em sắp sang sông bây giờ mới nói
Sao anh không nói thương em lâu rồi?
Đề đến bây giờ muộn quá, buồn thôi!*

*Mai em lấy chồng, muốn khóc, băng khuâng
Đâu ngờ tình mình quá đối phù vân
Sao anh không thể vẫn là bạn tốt
Nói chi biệt ly, ngớ ngẩn em buồn!*

Q. Như Nguyệt
March 22nd, 2012